ច្បាប់ស្តីអំពីសភាពាណិជ្ជកម្ម

ជំពូកទី ១

ការរៀបចំនិងការប្រព្រឹត្តិទៅនៃសភាពាណិជ្ជកម្ម

មាត្រា ១.-

សភាពាណិជ្ជកម្ម គឺជាគ្រឹះស្ថានសាធារណៈនៅក្រោមអាណាព្យាបាលនៃក្រសួងពាណិជ្ជកម្ម ដែលធ្វើសកម្មភាពដើម្បីជាផលប្រយោជន៍ខាងវិស័យពាណិជ្ជកម្ម ឧស្សាហកម្ម កសិកម្ម សិប្បកម្ម និងសេវាកម្មក្នុងមណ្ឌលរបស់ខ្លួន ។

នៅតាមខេត្ត ក្រុងនីមួយៗ មានសភាពាណិជ្ជកម្មមួយ ។ ប៉ុន្តែមណ្ឌលនៃសភាពាណិជ្ជកម្មមួយអាចលាតសន្ធឹងទៅខេត្ត ក្រុង ច្រើនបានកាលណាស្ថានការណ៍សេដ្ឋកិច្ចតម្រូវឲ្យធ្វើដូច្នេះ ។

មាត្រា ២.-

សភាពាណិជ្ជកម្មនៅតាមខេត្ត ក្រុងនីមួយៗ ត្រូវបង្កើតឡើងដោយអនុក្រឹត្យ តាមសំណើរបស់ក្រសួងពាណិជ្ជកម្ម ។ ព្រំដែនមណ្ឌលនៃសភាពាណិ[illegible]មួយៗ ត្រូវកំណត់ឡើងដោយអនុក្រឹត្យដែលបង្កើតសភានោះ ។

មាត្រា ៣.-

សភាពាណិជ្ជកម្មនីមួយៗ ត្រូវគ្រប់គ្រងដោយក[illegible]ល័យមួយដឹកនាំដោយប្រធានមួយរូបនិងអនុប្រធានមួយរូបឬច្រើនរូប ។

ចំនួនសមាជិកនៃការិយាល័យ ទម្រង់បែបបទនៃការជ្រើសតាំងប្រ[illegible] ព្រមទាំងការប្រព្រឹត្តិទៅនៃការិយាល័យនេះត្រូវកំណត់ដោយបទបញ្ញាផ្ទៃក្នុងរបស់សភាពាណិជ្ជកម្មដែលមានទម្រង់ដូចគ្នាតែមួយសំរាប់សភាពាណិជ្ជកម្មទូទៅ និងមានការយល់ព្រមពីគណៈរដ្ឋមន្ត្រី [illegible]សំណើរបស់ក្រសួងពាណិជ្ជកម្ម ។

មាត្រា ៤.-

សភាពាណិជ្ជកម្មមានសមាជិកសញ្ជាតិជាខ្មែរ ត្រូវបានជ្រើសតាំងដោយការបោះឆ្នោត ។ អាណត្តិ ចំនួនសមាជិក របៀបរបប និងការរៀបចំការបោះឆ្នោតត្រូវកំណត់ដោយអនុក្រឹត្យ ។

មាត្រា ៥.-

នៅអមសមាជិកជ្រើសតាំងដោយការបោះឆ្នោត សភាពាណិជ្ជកម្មមានសមាជិក ទីប្រឹក្សា មួយចំនួនទៀត ដែលចូលរួមក្នុងការពិភាក្សា តែមានភារកិច្ចត្រឹមតែជាអ្នកផ្ដល់មតិប៉ុណ្ណោះ ។

ចំនួននៃទីប្រឹក្សា មិនអាចលើសពីចំនួនសមាជិកជ្រើសតាំងដោយការបោះឆ្នោតឡើយ ។ ទីប្រឹក្សាទាំងនេះត្រូវបានតែងតាំងនៅពេលផ្លាស់សភាជាថ្មីម្ដងៗ ។ ទីប្រឹក្សា ត្រូវជ្រើសរើសក្នុងចំណោម

១- តំណាងអង្គការ ឬតំណាងសមាគម ម្ចាស់សហគ្រាសពាណិជ្ជកម្ម ឧស្សាហកម្ម កសិកម្ម សិប្បកម្ម និងសេវាកម្ម ។

២- តំណាងក្រុមខណ្ឌដឹកនាំនៃសហគ្រាសពាណិជ្ជកម្ម ឧស្សាហកម្ម កសិកម្ម សិប្បកម្ម និងសេវាកម្ម ។

៣- តំណាងបុគ្គលិកនៃសហគ្រាសពាណិជ្ជកម្ម ឧស្សាហកម្ម កសិកម្ម សិប្បកម្ម និង សេវាកម្ម ។

ក្រសួងពាណិជ្ជកម្មកំណត់តាមប្រកាស បន្ទាប់ពីបានទទួលសេចក្ដីស្នើពីសភាពាណិជ្ជកម្ម នូវ ៖

- ចំនួនទីប្រឹក្សា
- ចំនួនសមាជិកប្រភេទនីមួយៗ ដូចមានចែងខាងលើនេះ
- បញ្ជីនៃអង្គការឬនៃសមាគមដែលមានសិទ្ធិចាត់តាំងតំណាងជាទីប្រឹក្សា ។

មាត្រា ៦.-

អភិបាលខេត្ត ក្រុង ឬតំណាង និងតំណាងក្រសួងពាណិជ្ជកម្មមានសិទ្ធិចូលរួមក្នុងសម័យប្រជុំសភាពាណិជ្ជកម្ម តែមានភារកិច្ចត្រឹមតែជាអ្នកផ្ដល់មតិប៉ុណ្ណោះ ។

មាត្រា ៧.-

សមាជិកជ្រើសតាំងនិងទីប្រឹក្សានៃសភាពាណិជ្ជកម្ម បំពេញមុខងាររបស់ខ្លួន

ដោយមិនយកប្រាក់ខែឬប្រាក់បំណាច់អ្វីឡើយ ។

មាត្រា ៨.-

សភាពាណិជ្ជកម្មទាំងឡាយអាចសហការគ្នាតាមរយៈប្រធានរបស់ខ្លួនក្នុងក្របខ័ណ្ឌនៃភារកិច្ចស្តីពីបញ្ហាទាំងឡាយដែលពាក់ព័ន្ធទៅនឹងមណ្ឌលរៀងៗខ្លួន ។

ជំពូកទី ២
ភារកិច្ចរបស់សភាពាណិជ្ជកម្ម

មាត្រា ៩.-

សភាពាណិជ្ជកម្មមានភារកិច្ចដូចតទៅ ៖

១- ធ្វើទំនាក់ទំនងជាមួយនឹងប្រភពសេដ្ឋកិច្ចក្នុងប្រទេស និងក្រៅប្រទេស ដើម្បីស្រង់យកពត៌មានដែលពាក់ព័ន្ធនឹងកិច្ចអភិវឌ្ឍន៍សហគ្រាសជាតិ ។

២- បង្កើនប្រសិទ្ធភាពសហគ្រាសទាំងឡាយ ដើម្បីជាផលប្រយោជន៍ខាង វិស័យពាណិជ្ជកម្មឧស្សាហកម្មកសិកម្មសិប្បកម្មសេវាកម្មនិងសេដ្ឋកិច្ចទូទៅ ដូចជាការរៀបចំផ្សព្វផ្សាយ នូវស្ថិតិពាណិជ្ជកម្ម និងសេដ្ឋកិច្ច ការសិក្សាស្រាវជ្រាវពិចារណាលើបញ្ហាសេដ្ឋកិច្ចនិងពាណិជ្ជកម្ម ការលើកតំកើងផ្នែកទេសចរណ៍ ។

៣- ផ្តល់ជូនរាជរដ្ឋាភិបាលនិងអាជ្ញាធរខេត្ត ក្រុង នូវយោបល់និងពត៌មានទាំងឡាយស្តីពី បញ្ហាពាណិជ្ជកម្ម ឧស្សាហកម្ម កសិកម្ម សិប្បកម្ម និងសេវាកម្ម ។

៤- ដើរតួជាអ្នកតំណាងសហគមន៍ពាណិជ្ជកម្ម ឧស្សាហកម្ម កសិកម្ម សិប្បកម្មនិងសេវាកម្មសំរាប់សំរបសំរួលកិច្ចការជាមួយរដ្ឋអំណាច។

៥- ធានារ៉ាប់រងនូវការគ្រប់គ្រងសេវា ធានា និងអនុវត្តការងារចាំបាច់ដែលជាផលប្រយោជន៍ក្នុងសមត្ថកិច្ចរបស់ខ្លួន ។

៦- ដើរតជាអាជ្ញាកណ្តាលក្នុងការដោះស្រាយវិវាទពាណិជ្ជកម្ម ។

មាត្រា ១០.-

សភាពាណិជ្ជកម្មត្រូវផ្តល់យោបល់ :

១- អំពីគំរោងបទបញ្ជាទាំងឡាយផ្នែកសេដ្ឋកិច្ច និងពាណិជ្ជកម្ម ។

២- អំពីតម្លៃ និង អាករលើសេវាទាំងឡាយដែលរដ្ឋធ្វើសម្បទានអោយសហគ្រាសណាមួយ ។

៣- អំពីផលប្រយោជន៍នៃគំរោងសំណង់សាធារណការ ដែលត្រូវអនុវត្តក្នុងមណ្ឌលនីមួយៗព្រមទាំងពន្ធអាករដែលត្រូវប្រមូលយកពីអ្នកប្រើប្រាស់ ដើម្បីកសាងសំណង់នោះ ។

៤- អំពីគំរោងវិសោធនកម្មច្បាប់វិស័យគយពាណិជ្ជកម្មនិងសេដ្ឋកិច្ច ។

៥- អំពីការកំណត់អត្រាពន្ធគយ ។

ម្យ៉ាងទៀត តាមគំនិតផ្តួចផ្តើមផ្ទាល់របស់ខ្លួន សភាពាណិជ្ជកម្មអាចធ្វើសំណូមពរទាំងឡាយដែលទាក់ទងនឹងសកម្មភាពពាណិជ្ជកម្ម ឧស្សាហកម្ម កសិកម្ម សិប្បកម្ម និងសេវាកម្ម ។

មាត្រា ១១.-

តាមសំណូមពរម្ចាស់អំណោយឯកជន ឬរដ្ឋ ព្រមទាំងមានការយល់ព្រមពីគណៈរដ្ឋមន្ត្រី តាមសំណើរបស់ក្រសួងពាណិជ្ជកម្ម សភាពាណិជ្ជកម្មអាចបង្កើត ឬគ្រប់គ្រងគ្រឹះស្ថានពាណិជ្ជកម្ម ឧស្សាហកម្ម កសិកម្ម សិប្បកម្ម និងសេវាកម្ម ទោះជារបស់រដ្ឋក្តី របស់ឯកជនក្តី ដូចជាឃ្លាំងផ្ទុកទំនិញ សាលលក់ឥវ៉ាន់ភណ្ឌាគារ ពិព័ណ៌អចិន្ត្រៃយ៍ សារមន្ទីរពាណិជ្ជកម្ម សាលាបណ្តុះបណ្តាលវិជ្ជាជីវៈពាណិជ្ជកម្ម និងឧស្សាហកម្ម ទីផ្សារសាធារណៈ មហាសាលសំរាប់ទេសចរណ៍ ។

មាត្រា ១២.-

សភាពាណិជ្ជកម្មអាចទិញ ឬសង់អាគារសំរាប់ប្រើប្រាស់ជារបស់ខ្លួនផ្ទាល់ ឬសំរាប់ជួល ធ្វើអាជីវកម្ម បើគ្មានការជំទាស់ពីគណៈរដ្ឋមន្ត្រី តាមសំណើរបស់ក្រសួងពាណិជ្ជកម្ម ។

មាត្រា ១៨.-

បើគ្មានការជំទាស់ពីក្រសួងពាណិជ្ជកម្ម សភាពាណិជ្ជកម្មមួយចំនួនអាចនឹងខ្ចីឥណទានរួម ដើម្បីយកមកបង្កើត ផ្គត់ផ្គង់គ្រឹះស្ថានសេវា ឬសំណង់ដែលជាប្រយោជន៍រួម របស់សភាពាណិជ្ជកម្មទាំងនោះ ។

សំណងចំណុលនេះត្រូវរ៉ាប់រងដោយប្រាក់ចំណូលរួមនៃអាជីវកម្ម ។

មាត្រា ១៩.-

ការខ្ចីប្រាក់ដូចមានចែងក្នុងមាត្រា ១៦ ១៧ និង ១៨ ខាងលើនេះ អាចធ្វើតាមរយៈ ធនាគារណាដែលផ្តល់អត្ថប្រយោជន៍ប្រសើរជាងគេ ។

មាត្រា ២០.-

ក្រៅពីថវិកាសាមញ្ញ សភាពាណិជ្ជកម្មរៀបចំនូវថវិកាពិសេសសំរាប់គ្រឹះស្ថានពាណិជ្ជកម្ម ឧស្សាហកម្ម កសិកម្ម និងសិប្បកម្មដែលខ្លួនគ្រប់គ្រង ។

ក្នុងរយៈពេល ៦ ខែដំបូងនៃឆ្នាំនីមួយៗ សភាពាណិជ្ជកម្មត្រូវផ្ញើជូនក្រសួងពាណិជ្ជកម្ម ដើម្បីសុំការយល់ព្រមលើរបាយការណ៍ស្តីពីចំណូលនិងចំណាយនៃឆ្នាំមុន ហើយនិងគំរោងថវិកាចំណូលចំណាយនៃឆ្នាំបន្ទាប់ដោយមានឯកសារគណនេយ្យភ្ជាប់ជាមួយផង ។

ម្យ៉ាងទៀតសភាពាណិជ្ជកម្មត្រូវធ្វើតារាងរំលោះប្រាក់ខ្ចីជូនទៅក្រសួងពាណិជ្ជកម្មជារៀងរាល់ឆ្នាំ ។

សភាពាណិជ្ជកម្មអាចបំរុងទុកទឹកប្រាក់ទាំងអស់ ឬមួយភាគនៃចំណូលលើសដែលបានពីការគ្រប់គ្រងសេវាធម្មតាសំរាប់បង្កើតមូលនិធិពិសេសមួយដើម្បីផ្គត់ផ្គត់ចំណាយជាបន្ទាន់ដែលមិនបានគ្រោងទុក ។ ទោះក្នុងករណីណាក្តីចំនួនមូលនិធិបំរុងនេះមិនអាចខ្ពស់ជាង ២០ ភាគរយនៃធនធានប្រចាំឆ្នាំរបស់ថវិកានោះបានឡើយ ។

ជំពូកទី ៤

អវសានប្បញ្ញត្តិ

មាត្រា ២១.-

បទបញ្ញត្តិទាំងឡាយណាដែលផ្ទុយនឹងច្បាប់នេះ ត្រូវទុកជានិរាករណ៍ ។

មាត្រា ២២.-

ច្បាប់នេះត្រូវប្រកាសទុកជាការប្រញាប់ ។

ធ្វើនៅរាជធានីភ្នំពេញ ថ្ងៃទី ២២ ខែ មិថុនា ឆ្នាំ ១៩៩៥

ព្រះហស្តលេខា

នរោត្តម សីហនុ

ព្រះរាជក្រមលេខ នស/រកម/00៩៥/0៤

យើង

ព្រះបាទសម្តេចព្រះ នរោត្តម សីហនុ វរ្ម័ន

រាជហរិវង្ស ឧភតោសុជាត វិសុទ្ធិពង្ស

អគ្គមហាបុរសរតន៍ និករោត្តម

ធម្មិកមហារាជាធិរាជ បរមនាថ

បរមបពិត្រ

ព្រះចៅក្រុងកម្ពុជាធិបតី

- បានទ្រង់យល់ រដ្ឋធម្មនុញ្ញ នៃព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា ឆ្នាំ ១៩៩៣
- យោងតាមព្រះរាជក្រឹត្យ ចុះថ្ងៃទី ០១ ខែ វិច្ឆិកា ឆ្នាំ ១៩៩៣ ស្តីពីការតែងតាំងរាជរដ្ឋាភិបាលកម្ពុជា
- តាមសេចក្តីក្រាបបង្គំទូលថ្វាយសេ្នើសុំពី សម្តេចនាយករដ្ឋមន្ត្រីទាំងពីរ និង អំពីរដ្ឋមន្ត្រីក្រសួងពាណិជ្ជកម្ម

ប្រកាសអោយប្រើ

ច្បាប់ដែលបានអនុម័តដោយរដ្ឋសភា នៅថ្ងៃទី ០៣ ខែ ឧសភា ឆ្នាំ ១៩៩៥ ស្ដីពី វិធានពាណិជ្ជកម្ម និងបញ្ជីពាណិជ្ជកម្មដែលមានសេចក្ដីទាំងស្រុងដូចតទៅ :

ច្បាប់

ស្ដីពី

វិធានពាណិជ្ជកម្ម និង បញ្ជីពាណិជ្ជកម្ម

ជំពូកទី ១

បទបញ្ញត្តិទូទៅ

មាត្រា ១ .-

ពាណិជ្ជករគឺជារូបវន្តបុគ្គល ឬនីតិបុគ្គលទាំងឡាយណាដែលធ្វើពាណិជ្ជកិច្ច ហើយដែលយកពាណិជ្ជកិច្ចនេះជាមុខរបរខ្លួនជាប្រចាំ ។

ពាណិជ្ជកិច្ចជាសកម្មភាព ទិញលក់ទំនិញ ឬសេវាដែលត្រូវបានអនុវត្តជាប្រចាំក្នុងគោលដៅធ្វើការដោះដូរ និងស្វែងរកចំណេញ ។

មាត្រា ២ .-

ច្បាប់នេះចាត់ទុកថា ជាពាណិជ្ជកិច្ចរាល់សកម្មភាព ដែលមានចែងជាអាទិ៍ដូចខាងក្រោម ៖

- ការទិញដើម្បីលក់ទៅវិញ គិតបញ្ចូលទាំងក្នុងវិស័យអចលនទ្រព្យ
- រាល់សកម្មភាពនៃ សហគ្រាសជួល សហគ្រាសការណកម្ម សហគ្រាសយកកំរៃជើងសារ សហគ្រាសដឹកជញ្ជូន សហគ្រាសបោះពុម្ពផ្សាយ និងសេវាដទៃទៀត
- ប្រតិបត្តិការនៃធនាគារប្ដូររូបិយវត្ថុ
- ការផ្ដល់សេវាអន្តរការ សេវាទីភ្នាក់ងារ ការិយាល័យសំរបសំរួលកិច្ចការសេវាវប្បធម៌ និងការចាត់ចែងនូវទស្សនីយភាពជាសាធារណៈ

-ប្រតិបត្តិការនៃសហគ្រាសសំណង់ ការទិញឬការជួលនាវាដឹកជញ្ជូនក្នុងប្រទេស ឬក្រៅ ប្រទេស ការដឹកជញ្ជូន និងការផ្ញើបញ្ជូនតាមផ្លូវគោក ផ្លូវទឹក ឬផ្លូវអាកាស

- ការធានារ៉ាប់រងគ្រប់ប្រភេទ

- អាជីវកម្មនេសាទ អាជីវកម្មព្រៃឈើនិងរ៉ែ ។

មាត្រា ៣ .-

ច្បាប់នេះមិនចាត់ទុកថាជាពាណិជ្ជកិច្ចទេ រាល់សកម្មភាពដែលមានចែងជាអាទិ៍ដូចខាងក្រោម ៖

- ការផលិតដែលមិនមែនសម្រាប់លក់ទៅវិញ
- ការផលិតឬសេវាទាំងឡាយ ដែលមានលក្ខណៈជាគ្រួសារ
- ការផលិតសិល្បៈសុទ្ធសាធ
- ការបង្ហាត់បង្រៀនដោយឯកជនផ្ទាល់ខ្លួឬដោយសមាគមស្របច្បាប់

មាត្រា ៤ .-

មិនចាត់ទុកថាជាពាណិជ្ជករទេ ផលិតករ សិប្បករ ឬកសិករទាំងឡាយ ដែលធ្វើសកម្មភាពមានលក្ខណៈជាគ្រួសារ ។

មាត្រា ៥.-

បុគ្គលដែលគ្រាន់តែជួយលក់ទំនិញរបស់សហព័ទ្ធខ្លួនដែលជាពាណិជ្ជករ មិនចាត់ទុកថា ជាពាណិជ្ជករឡើយ ។

និយោជិតដែលលក់តែទំនិញរបស់ម្ចាស់សហគ្រាសខ្លួនដែលជាពាណិជ្ជករ មិនចាត់ទុក ថាជាពាណិជ្ជករឡើយ ។

មាត្រា ៦ .-

សហព័ទ្ធនៃពាណិជ្ជករ ត្រូវចាត់ទុកថាជាពាណិជ្ជករដែរ បើសហព័ទ្ធនោះប្រកបរបរ ពាណិជ្ជកម្ម ដែលមានចុះក្នុងបញ្ជីពាណិជ្ជកម្មដោយឡែក ។

ការយល់ព្រមពីសហព័ទ្ធ ត្រូវមានការចាំបាច់សំរាប់ពាណិជ្ជករនោះ ។

មាត្រា ៧ .-

តាមន័យនៃច្បាប់នេះ អនីតិជនមិនអាចជាពាណិជ្ជករបានទេ លើកលែង

តែអនីតិជននោះ រួចផុតពីអាណាព្យាបាល ។

មាត្រា ៨ .-

សិទ្ធិនិងកាតព្វកិច្ចរបស់ពាណិជ្ជករ ត្រូវស្ថិតនៅក្រោមអំណាចច្បាប់ពាណិជ្ជកម្ម លើកលែងតែមានភស្តុតាងផ្ទុយ ។

មាត្រា ៩ .-

សមត្ថភាពប្រកបកិច្ចការពាណិជ្ជកម្ម អាចត្រូវបានចាត់ទុកជាបាត់បង់ ដោយមូលហេតុ ដូចតទៅ ៖

- ធនក្ស័យ
- សេចក្តីសំរេចរបស់តុលាការហាមឃាត់ការប្រកបកិច្ចការពាណិជ្ជកម្ម
- វិសមិតភាពក្នុងការងារពាណិជ្ជកម្ម និងការងារសាធារណៈ ។

ជំពូកទី ២

ផ្នែកទី ១

បញ្ជីពាណិជ្ជកម្មនិងក្រុមហ៊ុន

ការកាន់កាប់និងកម្មវត្ថុនៃបញ្ជី

មាត្រា ១០ .-

នៅការិយាល័យក្រឡាបញ្ជី នៃតុលាការពាណិជ្ជកម្ម មានកាន់កាប់នូវបញ្ជីមួយ ចុះអត្តលេខនៃពាណិជ្ជករនិងក្រុមហ៊ុនពាណិជ្ជកម្ម ហៅថា "បញ្ជីពាណិជ្ជកម្ម" ។

មាត្រា ១១ .-

ក្រឡាបញ្ជីនៃតុលាការពាណិជ្ជកម្ម ទទួលខុសត្រូវក្នុងការកាន់កាប់បញ្ជីនេះ ក្រោមការត្រួតពិនិត្យរបស់ប្រធានតុលាការ ពាណិជ្ជកម្ម ។

មាត្រា ១២ .-

ពាណិជ្ជករ និងក្រុមហ៊ុនពាណិជ្ជកម្មទាំងឡាយដែលមានគ្រឹះស្ថានរបស់ខ្លួន សាខាបុត្រសម្ព័ន្ធ ឬទីភ្នាក់ងាររបស់ខ្លួននៅព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជាមាន

កាតព្វកិច្ចចុះឈ្មោះក្នុងបញ្ជីនេះ លើកលែងតែពាណិជ្ជករដែលមិនជាប់ពន្ធលើប្រាក់ចំណេញ ។

មាត្រា ១៣ .-

ត្រូវកត់ចូលក្នុងបញ្ជីនេះ នូវនិទ្ទេសទាំងអស់ដែលទាក់ទងដល់ពាណិជ្ជករនិងក្រុមហ៊ុន ដែលធ្វើពាណិជ្ជកិច្ច ។

ផ្នែកទី ២

ពាណិជ្ជករ ដែលមានគ្រឹះស្ថានដើមនៅកម្ពុជា

មាត្រា ១៤ .-

ដប់ប្រាំថ្ងៃយ៉ាងតិចមុនពេលចាប់ផ្តើមបើកធ្វើពាណិជ្ជកម្មរបស់ខ្លួន ពាណិជ្ជករ ត្រូវចុះឈ្មោះក្នុងបញ្ជីពាណិជ្ជនៅការិយាល័យក្រឡាបញ្ជីនៃតុលាការពាណិជ្ជកម្ម នាកន្លែងដែលខ្លួនធ្វើអាជីវកម្ម ។

ពាណិជ្ជករត្រូវប្រគល់ជូនការិយាល័យក្រឡាបញ្ជី នូវប្រតិវេទន៍មួយធ្វើជាពីរច្បាប់មានចុះហត្ថលេខា ឬស្នាមមេដៃរបស់សាមីខ្លួន ។

ប្រតិវេទន៍នេះត្រូវសរសេរលើលិខិតគំរូមួយដែលក្រឡាបញ្ជីបានផ្តល់ឲ្យ ។ ប្រតិវេទន៍ត្រូវចែងអំពី ៖

១- នាមត្រកូលនិងនាមខ្លួនរបស់ពាណិជ្ជករ និងលេខនៃលិខិតអត្តសញ្ញាណ របស់ខ្លួន ។

២- នាមប្រើប្រាស់ក្នុងពាណិជ្ជកម្ម ឬរហស្សនាម ។

៣- ថ្ងៃ-ខែ-ឆ្នាំ និងទីកន្លែងកំណើត ព្រមទាំងអាស័យដ្ឋានផ្ទាល់ខ្លួន ។

៤- សញ្ជាតិដើម ហើយក្នុងករណីដែលសាមីខ្លួនបានទទួលសញ្ជាតិមួយផ្សេងទៀតត្រូវ បញ្ជាក់អំពីបែបបទនិងថ្ងៃខែឆ្នាំដែលបានទទួលសញ្ជាតិនេះ ។

៥- កម្មវត្ថុពាណិជ្ជកម្ម ។

៦- ទីកន្លែងធ្វើអាជីវកម្ម និងអាស័យដ្ឋានគ្រឹះស្ថានឬសាខានៃមូលនិធិពាណិជកម្មដែលមានទីតាំងនៅព្រះរាជាណាកម្ពុជា ។

៧- ផ្លាកសញ្ញាពាណិជ្ជកម្មនៃគ្រឹះស្ថាន និងបាត [illegible] របស់សាមីខ្លួន ព្រមទាំងស្លាកត្រាគំរូ ។

៨- លិខិតអត្តសញ្ញាណរបស់អ្នកតំណាងពេញសិទ្ធិ ដែលទទួលរ៉ាប់រង ក្នុងការសុំចុះបញ្ជីពាណិជ្ជកម្ម ។

៩- គ្រឹះស្ថានពាណិជ្ជកម្មដែលអ្នកប្តឹងសុំបានធ្វើអាជីវកម្មពីមុនឬគ្រឹះស្ថានពាណិជ្ជកម្មដែល អ្នកប្តឹងសុំកំពុងធ្វើអាជីវកម្មនៅ ក្នុងវង្វង់សមត្ថកិច្ចតុលាការពាណិជ្ជកម្មដទៃទៀត ។

១០- សេចក្តីប្រកាសដោយសុទ្ធចិត្តរបស់អ្នកប្តឹងសុំថាគ្មានជាប់ទោសពៃរ៍ ក្នុងកិច្ចការពាណិជ្ជកម្ម ។

១១- ក្នុងករណីចាំបាច់លិខិតអនុញ្ញាតឲ្យប្រកបមុខរបរ ចំពោះមុខរបរណា ឬចំពោះកម្មវត្ថុ ពាណិជ្ជកម្មណាដែលតម្រូវឲ្យមានសេចក្តីអនុញ្ញាត ។

ក្រឡាបញ្ជីត្រូវចម្លងសេចក្តីក្នុងប្រតិវេទន៍ដូចក្នុងបញ្ជីពាណិជ្ជកម្មដោយប្រគល់ប្រតិវេទន៍នេះ មួយច្បាប់ក្នុងចំណោមប្រតិវេទន៍ទាំងពីរច្បាប់ជូនដល់អ្នកប្តឹងសុំចុះឈ្មោះដោយ បញ្ជាក់នៅខាងក្រោមថា "បានចម្លងចូលបញ្ជីរួចហើយ" ។

មាត្រា ១៥ .-

ត្រូវចុះក្នុងបញ្ជីពាណិជ្ជកម្មនិងក្រុមហ៊ុនផងដែរនូវ ៖

១- រាល់ការផ្លាស់ប្តូរនិងការកែប្រែទាក់ទងទៅនឹងហេតុការណ៍ទាំងឡាយ ដែលមាត្រាមុនបានអនុញ្ញាតឲ្យចុះក្នុងបញ្ជីពាណិជ្ជកម្ម ។

២- សាលក្រមឬសាលដីកាដែលសំរេចឲ្យពាណិជ្ជករលែងលះប្តីប្រពន្ធ ។

៣- ប្រកាសនីយប័ត្រតក្កកម្មដែលត្រូវបានធ្វើអាជីវកម្មឬសញ្ញាផលិតកម្មឬសញ្ញា ដែលពាណិជ្ជករប្រើប្រាស់ ។

៤- សាលក្រម ឬសាលដីកាតែងតាំងក្រុមប្រឹក្សាជំនួយអមពាណិជ្ជករ ឬសាលក្រម [illegible]សាលដីកាឬប្រកាសហាមឃាត់ពាណិជ្ជករ [illegible] ពាណិជ្ជកម្ម [illegible]មទាំងសាលក្រម ឬសាលដីកាលើកការហាមឃាត់ចេញ ។

៥- លិខិតបញ្ចាំឬនិក្ខេប (អ៊ីប៉ូតែក) លើទ្រព្យសំខាន់ៗសំរាប់អាជីវកម្ម ។

៦- សាលក្រមប្រកាសធនក្ស័យ ឬការជម្រះតាមផ្លូវតុលាការ ។

៧- អនុប្បទានពាណិជ្ជមូលនីធិ ។

មាត្រា ១៦ .-

ការចុះនិទ្ទេសខាងលើនេះ ជាភារកិច្ចផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ពាណិជ្ជករ ។ ប៉ុន្តែចំពោះករណី ដែលមានចែងនៅក្នុងចំណុច ២.៤ និង ៦ នៃមាត្រា ១៥ ក្រឡាបញ្ជីនៃតុលាការពាណិជ្ជកម្ម ឬសាលដីកា អាចចុះសេចក្តីនោះជាបញ្ញត្តិក្នុងបញ្ជីពាណិជ្ជកម្មដែលសាមីពាណិជ្ជករបានចុះឈ្មោះ ។

ផ្នែកទី ៣
ក្រុមហ៊ុនដែលមានទីស្នាក់ការដើមនៅព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា

មាត្រា ១៧ .-

ត្រូវចុះក្នុងបញ្ជីពាណិជ្ជកម្ម គ្រប់ក្រុមហ៊ុនដែលមានសកម្មភាពពាណិជ្ជកម្ម ទោះបីបែបបទនៃការបង្កើត និងថិរវេលារបស់ក្រុមហ៊ុនទាំងនោះមានលក្ខណៈបែបណាក៏ដោយ។

ការចុះឈ្មោះនេះត្រូវធ្វើឡើងដោយបណ្ណាធិការ ឬអភិបាល នៅក្នុងខែនៃការបង្កើតក្រុមហ៊ុន និងដប់ប្រាំថ្ងៃមុនកាលបរិច្ឆេទបើកប្រតិបត្តិការពាណិជ្ជកម្ម ។

អ្នកប្តឹងសុំចុះឈ្មោះ ត្រូវផ្តល់ជូនការិយាល័យក្រឡាបញ្ជីតុលាការពាណិជ្ជកម្ម នៃទីស្នាក់ការក្រុមហ៊ុន នូវប្រតិវេទន៍ចំនួនពីរច្បាប់ មានចុះហត្ថលេខារបស់សាមីខ្លួនអ្នកប្តឹងសុំ ព្រមទាំងតំកល់លក្ខន្តិកៈក្រុមហ៊ុនផង ។

ប្រតិវេទន៍ដែលក្រឡាបញ្ជីផ្តល់តំរូវជូននោះ ត្រូវចែងអំពី ៖

១- នាមត្រកូលនិងនាមខ្លួន រហស្សនាមរបស់សមាជិកក្រុមហ៊ុន ថ្ងៃ-ខែ-ឆ្នាំ និងទី កន្លែង កំណើត ស្ថានភាពគ្រួសារ និងសញ្ជាតិ ។

២- ផ្លាកសញ្ញារបស់ក្រុមហ៊ុន

៣- កម្មវត្ថុនៃក្រុមហ៊ុន

៤- ទីកន្លែងទាំងឡាយ ដែលក្រុមហ៊ុនមានគ្រឹះស្ថានដើម មានសាខា

ឬទីភ្នាក់ងារនៅ ព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា ។

៥- នាមនៃសមាជិក ឬតតិយជនដែលមានការអនុញ្ញាតឲ្យគ្រប់គ្រងចាត់ចែង និងចុះចាត់ចែង និងចុះហត្ថលេខាជំនួសមុខក្រុមហ៊ុន ថ្ងៃ-ខែ-ឆ្នាំ និងទីកន្លែងកំណើតនៃអ្នកទាំងនេះ ។

៦- ដើមទុនរបស់ក្រុមហ៊ុន ប្រភពដើមទុននិងចំនួនទឹកប្រាក់ ឬវត្ថុមានតំលៃ ដែលផ្តល់ដោយសមាជិកភាគហ៊ុន ប្រសិនបើជាក្រុមហ៊ុនដោយភាគហ៊ុន ។

៧- ថ្ងៃ-ខែ-ឆ្នាំ ដែលក្រុមហ៊ុននោះចាប់ផ្តើមនិងបញ្ចប់ ។

៨- ទ្រង់ទ្រាយក្រុមហ៊ុន ។

៩- ហត្ថលេខាគំរូរបស់សមាជិក ឬតតិយជនដូចមានចែងនៅចំណុចលេខ ៥ នៃមាត្រានេះ និងស្នាមត្រាគំរូរបស់ក្រុមហ៊ុន ។

១០- លិខិតបញ្ជាក់អំពីការតំកល់ដើមទុនចេញដោយធនាគារ ។

១១- សេចក្តីប្រកាសដោយសុទ្ធចិត្តរបស់អ្នកប្តឹងសុំថា គ្មានជាប់ទោសពៃរ៍ក្នុងកិច្ចការ ពាណិជ្ជកម្ម វឌ្ឍប្បវេណី ឬព្រហ្មទណ្ឌ ។

មាត្រា ១៨ .-

ត្រូវចុះក្នុងបញ្ជីពាណិជ្ជកម្មផងដែរនូវ ៖

១- រាល់ការផ្លាស់ប្តូរកែប្រែទាក់ទងនឹងហេតុការណ៍ដែលមាត្រាមុនបានបញ្ញត្តិឲ្យចុះសេចក្តីក្នុង បញ្ជីពាណិជ្ជកម្ម ។

២- នាមត្រកូលនិងនាមខ្លួនថ្ងៃ-ខែ-ឆ្នាំ និងទីកន្លែងកំណើតនៃបណ្ណាធិការ អភិបាល ឬនាយកដែលបានទទួលការតែងតាំងក្នុងអាយុកាលរបស់ក្រុមហ៊ុន ។

៣- ប្រកាសនីយប័ត្រតក្កកម្មដែលត្រូវបានធ្វើអាជីវកម្មនិងសញ្ញាផលិតកម្ម ដែលក្រុមហ៊ុនប្រើប្រាស់ ។

៤- សាលក្រមឬសាលដីកា ដែលប្រកាសរំលាយឬប្រកាសមោឃភាព នៃក្រុមហ៊ុន ។

៥- សាលក្រមឬសាលដីកាដែលប្រកាសធនក្ស័យ ឬការជំរះបញ្ជីតាមផ្លូវតុលាការរបស់ក្រុមហ៊ុន ។

ជំពូកទី ៤
ក្រុមហ៊ុនបរទេសដែលមានតែសាខា ឬទីភ្នាក់ងារនៅព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា

មាត្រា ១៩ .-

ត្រូវចុះបញ្ជីពាណិជ្ជកម្មផងដែរ រាល់ក្រុមហ៊ុនពាណិជ្ជកម្មបរទេសដែលមានត្រឹមតែសាខា ឬទីភ្នាក់ងារនៅព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា ។

ចំពោះការចុះបញ្ជីនេះ ត្រូវបំពេញទំរង់ការដូចចែងក្នុងមាត្រា ១៧ និង ១៨ នៃច្បាប់ នេះ ។

មាត្រា ២០ .-

រាល់ការកែប្រែឬការផ្លាស់ប្តូរដែលកើតមានឡើងចំពោះសាខា ឬទីភ្នាក់ងារត្រូវកត់ត្រាចូលក្នុងបញ្ជីពាណិជ្ជកម្មតាមបញ្ញតិមាត្រា ១៨ នៃច្បាប់នេះ ។

ជំពូកទី ៥
បទបញ្ញត្តិរួម

មាត្រា ២១ .-

ប្រតិវេទន៍ធ្វើឡើងជាពីរច្បាប់ ត្រូវយកទៅដាក់ដោយអ្នកប្តឹងសុំ ឬដោយអាណត្តិគាហក របស់សាមីជននោះ ។ ក្នុងករណីនេះអាណត្តិគាហក ត្រូវមានលិខិតប្រគល់សិទ្ធិអំណាចដែលត្រូវតម្កល់ទុកនៅការិយាល័យក្រឡាបញ្ជីនៃតុលាការ ពាណិជ្ជកម្ម ។

មាត្រា ២២ .-

បើប្រតិវេទន៍ត្រូវបានយកទៅដាក់ផ្ទាល់ដោយអ្នកប្តឹងសុំ នោះក្រឡាបញ្ជី ត្រូវពិនិត្យពិច័យ អត្តសញ្ញាណរបស់សាមីខ្លួនឲ្យបានច្បាស់លាស់ ។

បើសិន ប្រតិវេទន៍នេះត្រូវបានយកទៅតម្កល់ទុក ដោយអាណត្តិគាហក ក្រឡាបញ្ជីត្រូវតំរូវ ឲ្យមានការបញ្ជាក់អំពីហត្ថលេខារបស់អាណត្តិទាយក ឬការបញ្ជាក់អំពីស្នាមមេដៃ បើអាណត្តិ ទាយកមិនចេះចុះហត្ថលេខា និងតម្រូវឲ្យបង្ហាញលិខិតបញ្ជាក់ អត្តសញ្ញាណរបស់ អ្នកប្តឹងសុំ ។

មាត្រា ២៣ .-

និទ្ទេសទាំងឡាយដែលច្បាប់តម្រូវឲ្យធ្វើនោះ ត្រូវសរសេរជាលាយលក្ខណ៍អក្សរនៅលើប្រតិវេទន៍ដែលអាចអានបានដោយគ្មានបំព្រួញ គ្មានកោសលុប គ្មានជ្រៀត បន្ថែម ។ ការបន្ថែម ពាក្យនៅលើរឹមទំព័រ ត្រូវមានចុះហត្ថលេខាសង្ខេបបញ្ជាក់ ហើយចំនួនពាក្យបន្ថែមនោះព្រមទាំងចំនួនពាក្យដែលលុបចោលត្រូវតែរាប់និងបញ្ជាក់ ។

មាត្រា ២៤ .-

ប្រកាសនីយប័ត្រតក្កកម្មដែលត្រូវបានធ្វើអាជីវកម្ម និងសញ្ញាផលិតករដែល បានតំកល់ទុក ត្រូវបញ្ជាក់លេខ ថ្ងៃ-ខែ-ឆ្នាំ នៃការតំកល់ទុកដែលចេញឲ្យដោយស្ថាប័ន មានសមត្ថកិច្ច ។

មាត្រា ២៥ .-

ក្រឡាបញ្ជីនឹងផ្ទៀងផ្ទាត់មើលក្រោមការទទួលខុសត្រូវផ្ទាល់របស់ខ្លួនអំពីបែបបទ ទាំងឡាយដែលបានបញ្ញត្តិ ។ ក្រឡាបញ្ជីត្រូវចុះនៅលើផ្នែកខាងលើនៃប្រតិវេទន៍នូវ ៖

១- ថ្ងៃ-ខែ-ឆ្នាំ ម៉ោងនៃការតម្កល់ទុកនិងទីកន្លែងតុលាការពាណិជ្ជកម្ម ។

២- លេខរៀងរបស់ប្រតិវេទន៍តាមលំដាប់លេខជាបន្តបន្ទាប់ ក៏ប៉ុន្តែការចុះលេខនេះត្រូវចាប់ផ្តើមឡើងវិញចាប់ពីថ្ងៃទី ១ មករា ជារៀងរាល់ឆ្នាំ ។

៣- អត្តលេខសំគាល់ទៅតាមបែបផែននៃសកម្មភាពរបស់ពាណិជ្ជករដែលចុះក្នុងបញ្ជីវិភាគី ដែលនឹងមានចែងខាងក្រោយ ។

ចំពោះអ្នកធ្វើប្រតិវេទន៍ណា ដែលមិនបានផ្តល់នូវរាលពត៌មានគ្រប់គ្រាន់ដល់ការចុះបញ្ជីនឹងត្រូវបានអនុញ្ញាតរយៈពេលពិសេសចំនួនដប់ប្រាំថ្ងៃបន្ថែម ។

មាត្រា ២៦ .-

ដោយបានឃើញប្រតិវេទន៍ជាលាយលក្ខណ៍អក្សរ និងរាល់ឯកសារតម្កល់ទុកក្រឡាបញ្ជី នឹងផ្តល់ជូននូវវិញ្ញាបនប័ត្រចុះបញ្ជីហៅថា "សំរង់" ដែលមានចែងអត្តលេខសំគាល់ចុះក្នុងបញ្ជីពាណិជ្ជកម្ម ។ វិញ្ញាបនប័ត្រនេះ ស្ថិតក្នុងលក្ខណៈជាបណ្តោះអាសន្នក្នុងចិរវេលាមួយខែគិតចាប់ពី កាលបរិច្ឆេទ ដែលបានផ្តល់ជូន ។ ក្នុងចិរវេលានេះ ក្រឡាបញ្ជីនៃតុលាការពាណិជ្ជកម្ម អាចជំទាស់នឹងការចុះបញ្ជី និងលុបចោលអត្តលេខសំគាល់ដែលមានចុះក្នុងបញ្ជីហើយនោះ ក្នុងករណីដែលរកឃើញថាជាប្រតិវេទន៍ក្លែងបន្លំ ។

ក្រឡាបញ្ជីដែលផ្តល់នូវវិញ្ញាបនប័ត្រក្លែងបន្លំ ដែលបានធ្វើឡើងដោយដឹងហេតុផលសព្វគ្រប់ត្រូវទទួលទោសតាមច្បាប់ ។

មាត្រា ២៧ .-

ប្រតិវេទន៍ទាំងឡាយណា ដែលបានធ្វើក្រោយការចុះអត្តលេខត្រូវស្រង់យកលេខ ប្រតិវេទន៍ដើម និងលេខបញ្ជីវិភាគីដែលបានផ្តល់ជូននៅពេលចុះអត្តលេខនោះ ។

មាត្រា ២៨ .-

កាលណាបើពាណិជ្ជករណាម្នាក់ ឈប់ប្រកបពាណិជ្ជកម្មរបស់ខ្លួន ឬទទួលមរណភាព ដោយពុំបានធ្វើអនុប្បទាននូវមូលនិធិពាណិជ្ជកម្មរបស់ខ្លួន ឬកាលណាបើក្រុមហ៊ុនណាមួយត្រូវរំលាយនោះ ត្រូវលុបឈ្មោះពាណិជ្ជករនោះ ឬក្រុមហ៊ុននោះចេញពីបញ្ជី ។

បើសិនជាគ្មានការសុំលុបឈ្មោះដោយពាណិជ្ជករ ឬដោយអ្នកទទួលមរតក ឬដោយអ្នក ជំរះបញ្ជី ការលុបឈ្មោះចេញពីបញ្ជីនេះត្រូវធ្វើឡើងដោយបញ្ញត្តិតាមសេចក្តី សម្រេចរបស់ចៅក្រមទទួលបន្ទុកត្រួតពិនិត្យបញ្ជី។

មាត្រា ២៩ .-

ជនណាក៏ដោយ អាចសុំឲ្យក្រឡាបញ្ជីចេញឲ្យខ្លួននូវវិញ្ញាបនប័ត្របញ្ជាក់អំពីចំណារទាំងឡាយដែលមានចុះក្នុងបញ្ជីពាណិជ្ជកម្ម ។ បើគ្មានចុះបញ្ជីទេ ក្រឡាបញ្ជី ត្រូវចេញវិញ្ញាបនប័ត្របញ្ជាក់ថាគ្មានចុះបញ្ជី ។

ការធ្វេសប្រហែស ឬការមិនព្រមចេញវិញ្ញាបនប័ត្រ ក្នុងរយៈពេលមួយសប្តាហ៍ គិតចាប់ពីថ្ងៃស្នើសុំ នឹងបណ្តាលឲ្យមានទណ្ឌកម្មតាមវិន័យចំពោះក្រឡាបញ្ជីព្រមទាំងមានការសងជំងឺចិត្តផង ។

សេចក្តីចម្លងដែលក្រឡាបញ្ជីចេញឲ្យនោះ មិនត្រូវថែងនូវសាលក្រមប្រកាសធនក្ស័យ ឬការជំរះបញ្ជីតាមផ្លូវតុលាការទេ បើក្រោយមកមាននីតិសម្បទាឡើងវិញ ។ សេចក្តីចម្លងក៏មិនត្រូវចុះផងដែរនូវសាលក្រម ឬសាលដីកាហាមឃាត់មិនឲ្យធ្វើពាណិជ្ជកម្ម ឬសាលក្រម សាលដីកាតែងតាំង ក្រុមប្រឹក្សាជំនួយបើមានលើកការហាមឃាត់ចេញរួចហើយ ។

ផ្នែកទី ៦

អំពីបញ្ជីពាណិជ្ជកម្ម រូបភាពនិងសមាសភាព

មាត្រា ៣០ .-

បញ្ជីពាណិជ្ជកម្មដែលតម្កល់ទុកនៅការិយាល័យក្រឡាបញ្ជីនៃតុលាការពាណិជ្ជកម្មមានពីរបែបគឺ ៖

១- បញ្ជីកាល្បវត្តិ

២- បញ្ជីវិភាគី

មាត្រា ៣១ .-

ប្រតិវេទន៍ត្រូវចុះក្នុងគល់បញ្ជីកាល្បវត្តិតាមលំដាប់នៃការតម្កល់ទុកនៅការិយាល័យក្រឡាបញ្ជី និងតាមលេខដែលចុះ ។

ត្រូវប្រគល់ចុងសន្លឹកនៃប្រតិវេទន៍មួយសន្លឹក ដែលដាច់ចេញពីគល់បញ្ជីហៅថា "សំរង់" ជាសំគាល់នៃការតំកល់ទុកដោយមានថែងនិទ្ទេសដូចតទៅ ៖

១- លេខរៀងនៃប្រតិវេទន៍

២- ថ្ងៃ-ខែ-ឆ្នាំ ម៉ោងនៃការតម្កល់ទុក និងទីកន្លែងនៃតុលាការពាណិជ្ជកម្ម

៣- នាមត្រកូលនាមខ្លួនផ្លាកសញ្ញាក្រុមហ៊ុន និងលំនៅដ្ឋានអ្នកធ្វើប្រតិវេទន៍ ។

ចំណែកឯបញ្ជីវិភាគីវិញមានទ្រង់ទ្រាយជាតារាងដែលត្រូវចុះជាអាទិ៍នូវលេខ ថ្ងៃ-ខែ-ឆ្នាំ ម៉ោង នៃការតម្កល់ទុកអត្តលេខ នាមករណ៍ក្រុមហ៊ុន កម្មវត្ថុនៃក្រុមហ៊ុនដើមទុននៃក្រុមហ៊ុន ។ គ្រឹះស្ថានពាណិជ្ជកម្មនីមួយៗ ដែលជាកម្មវត្ថុនៃការចុះអត្តលេខសំគាល់ដោយឡែក ត្រូវបានចុះលើសន្លឹកមួយទាំងសងខាងហើយនៅលើសន្លឹកនោះ ក្រឡាបញ្ជីត្រូវចារលេខប្រតិវេទន៍ដើមនៃការសុំចុះបញ្ជីនោះ ។

មាត្រា ៣២ .-

បើមានពាក្យសុំឲ្យចុះនិទ្ទេស ដែលបង្កឲ្យលុបចោលនិទ្ទេសដែលមានស្រាប់ក្រឡាបញ្ជី ត្រូវគូសលុបនិទ្ទេសនេះដោយទឹកខ្មៅក្រហម ឬលុបខ្វែងចំណាំតាមកម្មវិធីកុំព្យូទ័រ ដោយមានសរសេរបង្ហាញនៅលើរឹមទំព័រនូវសេចក្តីយោងនៃនិទ្ទេសថ្មីនិងលេខដែលក្រោមលេខនេះប្រតិវេទន៍ ឬពាក្យសុំចុះនិទ្ទេសនោះត្រូវបានចុះបញ្ជីដោយពិតប្រាកដ ។

មាត្រា ៣៣ .-

បើសិនមានការលុបឈ្មោះចេញពីបញ្ជី ការលុបនេះត្រូវធ្វើឡើងដោយគំនូសក្រហមពីរ ខ្វែងគ្នា ឬលុបតាមវិធីកុំព្យូទ័រ ។

សេចក្តីសំរេចលុបឈ្មោះបញ្ជីចេញពីបញ្ជីរបស់ចៅក្រមទទួលបន្ទុកត្រួតពិនិត្យបញ្ជី ឬ ពាក្យសុំឲ្យលុបឈ្មោះនោះ ត្រូវកំណត់សរសេរនៅលើរឹមទំព័រដោយទឹកខ្មៅក្រហមផងដែរ ។

ក្រឡាបញ្ជីបញ្ជាក់និទ្ទេសនេះដោយចុះហត្ថលេខាសង្ខេប ។

មាត្រា ៣៤ .-

កាលបើនិទ្ទេសដែលមាននៅក្នុងប្រតិវេទន៍ត្រូវបានកត់ត្រាបញ្ចូលទៅក្នុងបញ្ជីវិភាគីក្រឡាបញ្ជីត្រូវប្រគល់ជូនអ្នកដែលយកមកតំកល់ទុកនូវប្រតិវេទន៍មួយ

ច្បាប់ ដែលមានចុះហត្ថលេខាត្រឹមត្រូវសំរាប់ប្រើប្រាស់ជាវិញ្ញាបនប័ត្រចុះឈ្មោះ ។

សន្លឹកប្រតិវេទន៍ទាំងអស់ ដែលរក្សាទុកនៅការិយាល័យក្រឡាបញ្ជីនៃតុលាការពាណិជ្ជកម្ម ត្រូវក្រឡាបញ្ជីចងក្រងតាមលេខរៀងយ៉ាងហោចណាស់មួយដងក្នុងមួយឆ្នាំ ។

មាត្រា ៣៥ .-

បញ្ជីកាលប្បវត្តិ និងបញ្ជីវិភាគីត្រូវបានប្រធានតុលាការពាណិជ្ជកម្ម ឬចៅក្រមទទួលបន្ទុកត្រួតពិនិត្យ បញ្ជីជាអ្នកបង់លេខ ចុះហត្ថលេខាសង្ខេប និងពិនិត្យ បញ្ជាក់នៅ ពេលដាច់ខែម្តងៗ ។ ការពិនិត្យបញ្ជាក់នេះត្រូវមានបោះត្រារបស់តុលាការ និងចុះហត្ថលេខារបស់ចៅក្រមត្រួតពិនិត្យ ។

បើប្រធានតុលាការឬចៅក្រមទទួលបន្ទុកពិនិត្យបញ្ជីបញ្ជាក់ថាប្រតិវេទន៍ ណាមួយចូល ក្នុងករណីដែលមានចែងក្នុងមាត្រា ៤០ និង ៤១ នៃច្បាប់នេះប្រធានតុលាការ ឬចៅក្រមនោះត្រូវជូនដំណឹងអំពីរឿងនេះទៅព្រះរាជអាជ្ញាអមតុលាការមានសមត្ថកិច្ច ។

មាត្រា ៣៦ .-

ការចុះឈ្មោះ ការលុបឈ្មោះ ឬការចេញវិញ្ញាបនប័ត្រផ្សេងៗ ជាភារៈផ្ទាល់របស់ក្រឡាបញ្ជី ។ វិញ្ញាបនប័ត្រទាំងនេះត្រូវចេញអោយអ្នកសុំពីសៀវភៅក្បាលបញ្ជីមានលេខ ។ សោហ៊ុយបែបបទសុំចុះឈ្មោះលុបឈ្មោះឬចេញវិញ្ញាបនប័ត្រផ្សេងៗ ត្រូវកំណត់ដោយប្រកាសរបស់ក្រសួងសេដ្ឋកិច្ចនិងហិរញ្ញវត្ថុហើយប្រមូលដោយក្រឡាបញ្ជីសំរាប់បង់ចូលថវិការដ្ឋ ។

មាត្រា ៣៧ .-

សេចក្តីចម្លងនៃការចុះឈ្មោះក្នុងបញ្ជី និងវិញ្ញាបនប័ត្របញ្ជាក់ពីការគ្មានចុះឈ្មោះចេញដោយក្រឡាបញ្ជី ត្រូវផ្តល់ជូនដោយឥតគិតថ្លៃតាមពាក្យសុំរបស់អាជ្ញាធរតុលាការ ឬរដ្ឋបាលបានលុះត្រាតែមានចុះនិទ្ទេសពីកន្លែងអ្នកទទួលលិខិតនោះ ។

មាត្រា ៣៨ .-

រាល់ការចុះឈ្មោះនិងលុបឈ្មោះចេញពីបញ្ជីពាណិជ្ជកម្ម ត្រូវបានចុះផ្សាយដោយក្រឡាបញ្ជីក្នុងរាជកិច្ច ។ និទ្ទេសដែលត្រូវចុះផ្សាយមានដូចខាងក្រោមនេះ ៖

ក- ចំពោះពាណិជ្ជករ

- ១- លេខចុះបញ្ជី
- ២- នាមត្រកូល នាមខ្លួន រហស្សនាមព្រមទាំងនាមសហព័ទ្ធ
- ៣- សកម្មភាព ទីកន្លែង ថ្ងៃ-ខែ-ឆ្នាំ ចាប់ផ្តើមសកម្មភាព
- ៤- ផ្លាកសញ្ញា ។

ខ- ចំពោះក្រុមហ៊ុន

- ១- លេខចុះបញ្ជី
- ២- នាមករណ៍
- ៣- ចំនួនដើមទុន
- ៤- ទីស្នាក់ការ
- ៥- សកម្មភាព និង ថ្ងៃ-ខែ-ឆ្នាំ ចាប់ផ្តើម
- ៦- ទ្រង់ទ្រាយក្រុមហ៊ុន ។

ផ្នែកទី ៧

ទោសបញ្ញត្តិ

មាត្រា ៣៩ .-

រាល់ពាណិជ្ជករឬរាល់អ្នកដឹកនាំក្រុមហ៊ុនពាណិជ្ជកម្មទាំងឡាយណាដែល មិនបានសុំចុះឈ្មោះក្នុងបញ្ជីពាណិជ្ជកម្មតាមកាលបញ្ញត្តិ នឹងត្រូវប្តឹងទៅតុលាការអំពីបទប្រកបសកម្មភាពពាណិជ្ជកម្មមិនស្របច្បាប់ ។

មាត្រា ៤០ .-

ត្រូវផ្តន្ទាទោសពិន័យជាប្រាក់ចំនួនពីប្រាំម៉ឺនរៀល (៥០.០០០រៀល) ទៅប្រាំសែនរៀល (៥០០.០០០រៀល) ចំពោះ ៖

១- រាល់ពាណិជ្ជករឬរាល់អ្នកដឹកនាំក្រុមហ៊ុនពាណិជ្ជកម្មទាំងឡាយណាដែលមិនបានចុះ បញ្ជីពាណិជ្ជកម្មតាមកាលបញ្ញត្តិ ។

២- រាល់ពាណិជ្ជករឬរាល់អ្នកដឹកនាំក្រុមហ៊ុនពាណិជ្ជកម្មទាំងឡាយណាដែលបានចុះឈ្មោះក្នុងបញ្ជីពាណិជ្ជកម្មហើយ តែមិនបានចុះនៅលើវិក័យប័ត្រ លិខិតស្នាមកំណត់បញ្ជាទិញ តារាងតម្លៃ និងឯកសារផ្សព្វផ្សាយអំពីទីកន្លែងនៃតុលាការដែលខ្លួនបានចុះឈ្មោះ និងលេខដែល ខ្លួនបានចុះក្នុងបញ្ជីពាណិជ្ជកម្ម ។

មាត្រា ៤១ .-

ការដែលមិនបានបំពេញកាតព្វកិច្ចសុំចុះឈ្មោះក្នុងបញ្ជីពាណិជ្ជកម្មតាមកាលបញ្ញត្តិអាចបណ្តាលឲ្យពាណិជ្ជករឬអ្នកដឹកនាំក្រុមហ៊ុនមានទោសនិទ្ទនភាពសាមញ្ញក្នុងករណីធនក្ស័យ ។

មាត្រា ៤២ .-

រាល់ពាណិជ្ជករ ឬរាល់អ្នកដឹកនាំក្រុមហ៊ុនពាណិជ្ជកម្មទាំងឡាយណាដែលបានផ្តល់នូវពត៌មានមិនពិតដោយគំនិតអាក្រក់ ដើម្បីនឹងសុំចុះលេខ ឬសុំចុះឈ្មោះក្នុងបញ្ជីពាណិជ្ជកម្មត្រូវផ្តន្ទាទោសដាក់គុកពីមួយឆ្នាំ (១ឆ្នាំ) ទៅប្រាំឆ្នាំ (៥ឆ្នាំ) និងត្រូវពិន័យជាប្រាក់ពីមួយលានរៀល (១.០០០.០០០ រៀល) ទៅដប់លានរៀល (១០.០០០.០០០ រៀល) ។

ក្នុងករណីដែលមានការផ្លាស់ប្តូរកែប្រែពត៌មាន ដូចបានកំណត់ក្នុងមាត្រា ១៥-១ ១៨-១ និង ២០ រាល់ពាណិជ្ជករ ឬអ្នកដឹកនាំក្រុមហ៊ុនណា ដែលមិនបានបំពេញបែបបទនៅការិយាល័យ ក្រឡាបញ្ជីតុលាការពាណិជ្ជកម្ម ក្នុងរយៈពេល ១៥ ថ្ងៃ ក្រោយពីមានការផ្លាស់ប្តូរកែប្រែនេះ ត្រូវពិន័យ ជាប្រាក់ចំនួនពីប្រាំសែនរៀល (៥០០.០០០ រៀល) ទៅមួយលានរៀល (១.០០០.០០០ រៀល) ។

មាត្រា ៤៣ .-

រាល់ពាណិជ្ជករឬរាល់អ្នកដឹកនាំក្រុមហ៊ុនពាណិជ្ជកម្មទាំងឡាយណាដែលប្រើឯកសារក្លែងក្លាយដោយចេតនានៅក្នុងទំនាក់ទំនងពាណិជ្ជកម្ម ត្រូវផ្តន្ទាទោសដាក់គុកពីមួយឆ្នាំ (១ឆ្នាំ) ទៅប្រាំឆ្នាំ (៥ឆ្នាំ) និងពិន័យជាប្រាក់ពីមួយលានរៀល (១.០០០.០០០ រៀល) ទៅដប់លានរៀល (១០.០០០.០០០ រៀល) ។

មាត្រា ៤៤ .-

ក្នុងករណីមិនរាងចាល ការផ្តន្ទាទោសដូចមានចែងក្នុងមាត្រា ៤០, ៤២, ៤៣ នឹងត្រូវអនុវត្តកំរិតអតិបរមា ហើយបើមានបទល្មើសដែលបានកំណត់ក្នុងមាត្រា ៤២-១ មិនរាងចាលនោះ រាល់ពាណិជ្ជករ ឬអ្នកដឹកនាំក្រុមហ៊ុន ត្រូវផ្តន្ទាទោសជាប់គុកពី ៣ ខែ ទៅ ១ ឆ្នាំ ។

មាត្រា ៤៥ .-

ជនណាដែលបានជំរិតឬបានទទួលនូវរបស់ ឬប្រាក់ដោយប្រើអំណាចនៃមុខងាររបស់ខ្លួន ជននោះត្រូវចាត់ទុកថាបានប្រព្រឹត្តបទល្មើស ហើយនិងត្រូវផ្តន្ទាទោសតាមច្បាប់ជាធរមាន ។

មាត្រា ៤៦ .-

ប្រាក់ពិន័យទាំងឡាយដូចមានចែងក្នុងច្បាប់នេះត្រូវបង់ចូលថវិការដ្ឋ ។

ជំពូកទី ៣
កាតព្វកិច្ចគណនេយ្យ

មាត្រា ៤៧ .-

រាល់ពាណិជ្ជករ ឬរាល់អ្នកដឹកនាំក្រុមហ៊ុនពាណិជ្ជកម្មមានកាតព្វកិច្ចកាន់កាប់គណនេយ្យមួយទៅតាមវិធានគណនេយ្យនិងតាមប្លង់គណនេយ្យទូទៅ នៃព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា ព្រមទាំងការណែនាំផ្សេងៗទៀតដែលទាក់ទងដល់ការអនុវត្តន៍ ។

រាល់ពាណិជ្ជករឬរាល់អ្នកដឹកនាំក្រុមហ៊ុនពាណិជ្ជកម្មទាំងឡាយណាដែល

ប្រព្រឹត្តល្មើសផ្ទុយនឹងបទបញ្ញត្តណានៃឃ្យដូចមានចែងក្នុងវាក្យខ័ណ្ឌខាងលើនេះ ត្រូវចោទប្រកាន់និងផ្តន្ទាទោសតាមច្បាប់ជាធរមាន ។

មាត្រា ៤៨ .-

គ្រប់ក្រុមហ៊ុនពាណិជ្ជកម្ម ដែលបានចុះឈ្មោះក្នុងបញ្ជីពាណិជ្ជកម្មត្រូវបើកគណនីយ៉ាងហោចមួយនៅធនាគារណាមួយក្នុងព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា ។

មាត្រា ៤៩ .-

រាល់ពាណិជ្ជកិច្ចដែលធ្វើឡើងរវាងអាជីវករនិងអាជីវករត្រូវមានវិក័យប័ត្រយ៉ាងហោចណាស់ពីរច្បាប់ ។ ច្បាប់ដើមមួយសន្លឹកសំរាប់ផ្តល់ជូនអតិថិជន ហើយសន្លឹកផ្សេងទៀតត្រូវរក្សាទុកដោយអ្នកលក់ ។

ចំពោះការលក់ទំនិញ ឬការធ្វើសេវាឲ្យអ្នកប្រើប្រាស់ពុំចាំបាច់ធ្វើវិក័យប័ត្រ ឬសក្ខីប័ត្រទេ លើកលែងតែអតិថិជនទាមទារ ។

មាត្រា ៥០ .-

ក្នុងវិក័យប័ត្រត្រូវមានចុះយ៉ាងហោចណាស់នូវនិទ្ទេស ដែលកំណត់ដោយប្រកាសរបស់ក្រសួងសេដ្ឋកិច្ចនិងហិរញ្ញវត្ថុ ។

មាត្រា ៥១ .-

រាល់ពាណិជ្ជករត្រូវបិទតម្លៃនិងលក្ខខ័ណ្ឌនៃការលក់ដូរដែលនៅជាធរមាន ។ បែបបទ នៃការបិទផ្សាយ ត្រូវកំណត់ដោយប្រកាសរបស់ក្រសួងពាណិជ្ជកម្ម ។

មាត្រា ៥២ .-

រាល់ថ្លៃទាំងឡាយត្រូវតែកំណត់ជាប្រាក់រៀល លើកលែងតែក្នុងករណីដែល មានការអនុញ្ញាតពីក្រសួងពាណិជ្ជកម្ម ។

មាត្រា ៥៣ .-

រាល់ការទិញឬការលក់រវាងពាណិជ្ជករនិងពាណិជ្ជករ ដែលមានទឹកប្រាក់ស្មើ ឬលើសពីដប់លានរៀល (១០.០០០.០០០រៀល) ឬសមមូលជារូបិយប័ណ្ណបរទេស ត្រូវតែធ្វើការទូទាត់ដោយមូលប្បទានប័ត្រ ឬដោយផលប័ត្រពាណិជ្ជកម្ម។

ជំពូកទី ៤

អន្តរប្បញ្ញត្តិ

មាត្រា ៥៤ .-

ក្នុងរយៈកាលដែលព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជានៅពុំទាន់មានតុលាការពាណិជ្ជកម្ម ការចាត់ចែងការកាន់កាប់បញ្ជីពាណិជ្ជកម្ម និងការគ្រប់គ្រងសមត្ថភាពពាណិជ្ជកម្ម ដែលមានចែងនៅក្នុងច្បាប់នេះ ត្រូវប្រគល់ជូនក្រសួងពាណិជ្ជកម្ម ។

មាត្រា ៥៥ .-

ក្នុងរយៈកាលដែលព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជានៅពុំទាន់មានតុលាការពាណិជ្ជកម្ម តុលាការ នីតិសាមញ្ញនៃព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជាមានសមត្ថកិច្ចលើរឿងក្តីពាណិជ្ជកម្ម ទាំងអស់ ។

មាត្រា ៥៦ .-

ក្រសួងនីមួយៗដែលពាក់ព័ន្ធត្រូវជំរុញរាល់ពាណិជ្ជករឬរាល់ក្រុមហ៊ុនពាណិជ្ជកម្មឲ្យចាត់ចែងធ្វើពាក្យសុំចុះឈ្មោះក្នុងបញ្ជីពាណិជ្ជកម្ម នៅពេលដែលច្បាប់នេះ ចូលជាធរមាន។

មាត្រា ៥៧ .-

នៅក្រោយពេលបញ្ចប់សម័យអន្តរកាល ក្រសួងពាណិជ្ជកម្មនិងតុលាការពាណិជ្ជកម្ម ត្រូវសហការគ្នាដើម្បីផ្ទេរបញ្ជីពាណិជ្ជកម្មជូនទៅការិយាល័យ ក្រឡាបញ្ជី នៃតុលាការពាណិជ្ជកម្ម ។

មាត្រា ៥៨ .-

រាល់ពាណិជ្ជករនិងរាល់ក្រុមហ៊ុនពាណិជ្ជកម្ម ដែលបានធ្វើសកម្មភាពមុនការ ប្រកាសឲ្យប្រើច្បាប់នេះ ត្រូវប្តឹងសុំចុះឈ្មោះក្នុងបញ្ជីពាណិជ្ជកម្មនៅក្រសួង ពាណិជ្ជកម្មក្នុងរយៈពេល៦ខែ។បើមានការចាំបាច់ក្រសួងពាណិជ្ជកម្មអាចសំរេចបន្ត រយៈពេលនេះបាន ៦ ខែ ទៀត ។

ជំពូកទី ៥

អវសានបញ្ញត្តិ

មាត្រា ៥៩ .-

បទបញ្ញត្តិទាំងឡាយណាដែលផ្ទុយនឹងច្បាប់នេះត្រូវទុកជានិរាករណ៍ ។

មាត្រា ៦០ .-

ច្បាប់នេះត្រូវប្រកាសជាការប្រញាប់ ។

ធ្វើនៅរាជធានីភ្នំពេញ . ថ្ងៃទី ២៦ ខែ មិថុនា ឆ្នាំ ១៩៩៥

ព្រះហស្តលេខា

នរោត្តម សីហនុ